

בע"ח (ירושלים) 47061-11-16 - רונאל פישר (עצור בפיקוח) נ' מדינת ישראל

בע"ח (ירושלים) 47061-11-16 - רונאל פישר נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים
בע"ח (ירושלים) 47061-11-16
רונאל פישר (עצור בפיקוח)
ע"י ב"כ עו"ד ליזי שובל ועמית בר
נגד

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה - מח"ש
בית המשפט המחוזי בירושלים
[19.02.2017]
כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
החלטה

תחילתו של תיק זה בבקשה לפי סעיפים 74 ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמב-1982 (להלן: החסד"פ), בה התבקש גילוי ועיון בשורה ארוכה של מסמכים. לאחר שהתבקשה תגובת המשיבה, התיק נקבע לדיון. הוגשו מספר בקשות בעניין מועד הדיון, ובסופו של דבר נקבע דיון ליום 15.12.16. לדיון זה לא התייצבו נציגי המשיבה, אשר הניחו שבקשה שהוגשה על ידם לשינוי מועד הדיון התקבלה, ולא עקבו אחר ההחלטה שניתנה. אציין כי הבקשה הוגשה בסמוך למועד ההוכחות בתיק, ועל כן הגמישות בקביעת מועד הדיון היתה מינימלית. מאחר שנציגי המשיבה לא התייצבו, לא ניתן היה לקיים דיון יעיל. בהחלטה שניתנה בסיום דיון זה, ביום 15.12.16, הבעתי מורחת רוח מאי התייצבות המשיבה. עם זאת, סברתי שגם אם באופן פורמלי ניתן לקיים את הדיון בהעדר המשיבה אין בכך כדי לקבל אוטומטית את כל בקשותיו של המבקש, ויש לבחון אותן לגופו של עניין. כמו כן ציינתי כי מתגובת המשיבה שהועברה לב"כ המבקש עולה שלגבי חלק גדול מהמסמכים אין מחלוקת מהותית לגבי זכות העיון, ונכתב כי הם הועברו או שיש הסכמה להעבירם לעיון התביעה. קבעתי איפוא כי על המשיבה להעביר לב"כ המבקש את כל החומר המפורט בבקשה, מלבד חומר שנטען לגביו כי קיים חסיון המעוגן בתעודת חסיון. בו היום הגישה המשיבה "בקשה דחופה מטעם המאשימה בעקבות החלטת בית המשפט הנכבד מהיום", בה טענה כי "לגבי רוב החומרים המבוקשים בבקשה - למאשימה אין התנגדות להעברתם. ואולם, ישנם חומרים שהמאשימה סבורה שאין מקום להעבירם, הגם שאינם חוסים תחת חסיון, והמאשימה תבקש לקיים על כך דיון". אדגיש כי בבקשה לא התבקש ביטול ההחלטה שניתנה בהעדר המשיבה, אלא, כאמור, קיום דיון באותו מיעוט חומרים שלגביהם מבקשת המשיבה לקיים דיון. ב"כ המבקש התנגדו לבקשה, וטענו כי הדרך הפתוחה בפני המשיבה היא הגשת ערר על ההחלטה, ואין לקיים דיון נוסף. אף על פי כן נקבע דיון ליום 20.12.16.

ביום 20.12.16 התקיים דיון לגופו של עניין בנוכחות שני הצדדים. בסיום הדיון ניתנה החלטה שהתייחסה לכל הנושאים השנויים במחלוקת שהועלו על ידי הצדדים. בתחילת ההחלטה נכתב כדלקמן: "לגבי העברת מרבית המסמכים הכלולים בקלסרי חומר החקירה, קיימת הסכמה בין הצדדים, ואין צורך בהחלטה נוספת. אתייחס לנושאים שהועלו במהלך הדיון..."

לאחר החלטה זו הוגשו בקשות, תגובות וניתנו החלטות במספר הסתעפויות משנה של ההחלטה ובנושאים שהיה על המשיבה לערוך בירורים לגביהם.

ביום 19.1.17 הגישה המשיבה בקשה בה התבקש בית המשפט להבהיר כי החלטתו מיום 20.12.16 מבטלת, הלכה למעשה, את ההחלטה שניתנה ביום 15.12.16. לטענתה הגיונם של דברים, שההחלטה המאוחרת שניתנה לאחר דיון ממושך במעמד שני הצדדים, ביטלה הלכה למעשה את ההחלטה הראשונה שניתנה במעמד צד אחד, ובאה תחתיה. ב"כ המבקש, בתגובה מיום 22.1.17, התנגדה וטענה כי היא לא ויתרה על טענה מטענותיה שהועלו בבקשה המקורית, וכי הדבר היה ידוע למשיבה. ב"כ המבקש הפנתה לכך שהדיון ביום 20.12.16 התקיים תוך היפוך הנטל, כאשר המשיבה היא שנדרשה להסביר מדוע אין לחייב אותה לחשוף מסמכים מסויימים, כמתחייב מהמצב בו קיימת כבר החלטה המורה על מתן זכות עיון במסמכים, וכן הפנתה לרישא להחלטה, לפיו אין צורך בהחלטה נוספת לגבי העברת מרבית המסמכים.

מאחר שבדרך כלל אין בית המשפט מפרש את החלטותיו, כתבתי בהחלטה מיום 23.1.17 כי השתלשלות העניינים בתיק עולה מההחלטות שניתנו ומהפרוטוקולים המפורטים, אלה מדברים בעד עצמם ואיני סבורה שיש צורך בהבהרה כלשהי. אולם חילוקי הדעות בין הצדדים לא שכחו. ביום 2.2.17 הוגשו בקשה מטעם המשיבה לקבוע דיון קצר נוסף ובקשה מטעם המבקש לפי פקודת בזיון בית משפט, בטענה שהמשיבה מפרה החלטות שיפוטיות שניתנו בנוגע לחומרי החקירה. מטעמי הצדדים ומהבקשות שהוגשו עולה כי הטענות הועלו גם במסגרת התיק העיקרי, כך שאין מנוס ממתן הבהרה.

כאמור, הבקשה שהוגשה נדונה בשני מועדים שונים. הדיון הראשון התקיים במעמד צד אחד, אולם אין מחלוקת על כך שהמשיבה זומנה אליו כדין ולא התייצבה בשל מחדלה. לפיכך ניתן היה לקיים את הדיון בהעדר המשיבה, וההחלטה שניתנה ביום 15.12.16 מחייבת גם את המשיבה.

ניתן היה לסיים את הדיון בתיק בשלב זה. הדיון הנוסף ביום 20.12.16 נקבע למעשה לפני משורת הדיון, במטרה לברר את המחלוקות האמיתיות בתיק. כפי שטענה ב"כ המבקש, הדיון אכן התקיים בפועל בדרך של היפוך הנטל, כאשר ב"כ המשיבה העלתה את הסוגיות שלגביהן ביקשה לשנות את ההחלטה מיום 15.12.16, ולגבי נושאים אלה בלבד ניתנה החלטה. מכאן שבכל נושא אחר, שלא הועלה באותו דיון, ההחלטה המקורית מיום 15.12.16 עומדת בעינה. יתר על כן, הדבר הוברר גם ברישא להחלטה מיום 20.12.16, בה נכתב כי לגבי העברת מרבית המסמכים אין צורך בהחלטה נוספת, וההחלטה מתייחסת לנושאים שהועלו במהלך הדיון בלבד. להבנתי, השתלשלות העניינים מצביעה על כך שכל נושא שלא נדון ולא ניתנה לגביו החלטה בדיון השני, ביום 20.12.16, חוסה תחת ההחלטה מיום 15.12.16, ועל כן יש לאפשר את העיון בכל מסמך שאינו כלול בהחלטה מיום 20.1.17, אלא אם קיים לגביו חסיון. כאמור, ביום 2.2.17 הוגשה בקשה "לקבוע דיון קצר בבקשה לפי סעיפים 74 ו-108 לחסד"פ אשר הוגשה מטעם המבקש". בבקשה מפורטים טעמיה: "בשל שגגה, בדיון שהתקיים בבית המשפט הנכבד ביום 20.2.16 לא נדונו הסעיפים הנוגעים ליומני חקירות של הקלסרים 1-4, שעניינם חומר פנימי". הא ותו לא.

אמנם טעות לעולם חוזרת, ולעיתים יש להתגמש ולאפשר לבעל דין לתקן את משגיו ואת מחדליו. אולם במקרה זה למשיבה ניתנה הזדמנות מלאה לתקן את התקלה שנפלה כאשר נמנעה מלהתייצב לדיון הראשון. נקבע דיון שני בו נשמעו טענותיה ונדונו לגופו של עניין. הבקשה שבפני היא לקיים דיון נוסף, שלישי במספר, (לא הבאתי בחשבון דיון מיום 29.1.17 שבו נדונה בקשה אחרת), הנדרש לתיקון שגגה נוספת. הנימוקים לגופו של עניין הם כלליים וסתמיים. לא הובהר מה תוכן החומר שלגביו מבוקש הדיון, מלבד ההגדרה הכללית של חומר פנימי, ולא צויין מה הנזק שייגרם אם יתאפשר העיון בו. הבקשה הוגשה בשיהוי, רק כחודש וחצי לאחר הדיון. אמנם בתקופת הביניים התנהל דיון בין הצדדים באשר לפרשנות ההחלטות, והוגשה הבקשה מיום 19.1.17, הנזכרת לעיל. אולם אם אמנם מדובר בשגגה ראוי היה שתוגש באופן מיידי בקשה מנומקת כנדרש.

החלטות בית המשפט אינן ניתנות טיפין טיפין, ולא ניתן לקיים מקצי שיפורים. במקרה זה לא שוכנעתי כי קיימת הצדקה לחרוג מעקרון סופיות הדיון ולקבוע דיון נוסף בנושא שלגביו התקיימו כבר שני דיונים. הבקשה לקיום דיון נוסף נדחתה.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ז, 19 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.